

Джос Стърлинг

ОТКЪС

Превод от английски
Юлия Чернева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Finding Sky*

Copyright © 2010 by Joss Stirling

The moral right of the author has been asserted.

Finding Sky was originally published in English in 2010. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Превод Юлия Чернева

Редактор Елисавета Балтова

Коректор Таня Симеонова

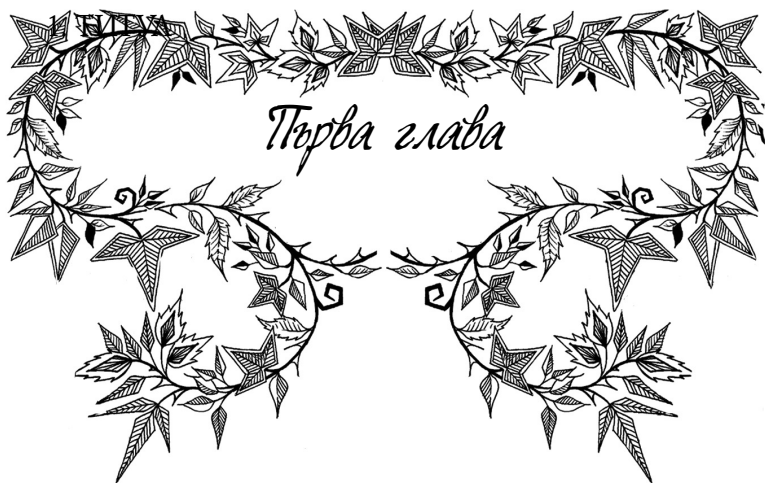
Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-1012-7

Колата потегли, оставяйки момиченцето на тротоара. Тя трепереше от студ с тънката си тениска и къси панталонки. Седна на бордюра и уби ръце около коленете си. Вятърът разрошваше русата ѝ коса – светла като пухчета на глухарче.

„Кротувай, изрод, или ще се върнем и ще те вземем“ – казаха те.

Тя не искаше да се връщат. Знаеше го, макар че не си спомняше името си, нито къде живее.

Покрай нея мина семейство, което отиваше към колата си. Майката имаше шал на главата си и носеше бебе, а бащата държеше за ръката прощъпалник. Момиченцето се втренчи в утъпканата трева и започна да брои маргаритките. „Какво ли е да те носят?“ – запита се тя. Отдавна не я бяха гушкали и ѝ беше трудно да гледа. Виждаше златистия ореол, който блестеше около семейството – цветът на любовта. Тя нямаше доверие на този цвят. Водеше към болка.

Жената я забеляза. Момиченцето обгърна още по-плътно коленете си, опитвайки се да стане толкова мал-

ка, че никой да не я види, но напразно. Жената каза нещо на съпруга си, даде му бебето, приближи се и приклепна до момиченцето.

- Изгуби ли се, миличко?
„Кротувай, изрод, или...“

Детето поклати глава.

- Вътре ли влязоха мама и татко? - Жената се намръщи и цветовете ѝ придобиха червения оттенък на гнева.

Момиченцето не знаеше дали да кимне. Мама и татко ги нямаше отгавна, но това беше много отгавна. Не дойдоха да я видят в болницата, но останаха заедно в огъня. Тя реши да не казва нищо. Цветовете на жената пламнаха в пурпурночервено. Детето изтръпна. Беше я разстроило. Оказваше се, че онези, които току-що бяха тръгнали, говореха истината. Тя беше лоша. Винаги правеше нещастни хората. Момиченцето сложи глава на коленете си. Може би, ако се престореше, че я няма, жената отново щеше да се почувства щастлива и да отмине. Понякога ставаше така.

- Горкото - въздъхна жената и се изправи. - Джамал, би ли се върнал да кажеш на управителя, че тук има изгубило се дете? Аз ще стоя при нея.

Момиченцето чу, че мъжът шепне насърчително на прощъпалника, и после стъпките му, които се върнаха в ресторанта.

- Не се тревожи. Сигурна съм, че родителите ти те търсят. - Жената седна до нея, като смачка петата и шестата маргаритка.

Детето започна да трепери силно и да клати глава. Не искаше да я търсят - нито сега, нито никога.

- Всичко е наред. Знам, че си уплашена, но след минута ще бъдеш с тях.

Момиченцето изхленчи и после запуши с ръка устата си. „Не трябва да издавам звук. Не трябва да вдигам шум.“

Аз съм лоша. Лоша.“

Тя обаче не вдигаше шума. Не беше виновна. Около нея вече се бяха насъбрали много хора. Полицаи с жълти елени като онези, които обградиха дома ѝ в онзи ден. Гласове. Говореха ѝ. Питаха я как се казва.

Но това беше тайна. Тя отдавна беше забравила отговора.

Събудих се от стария кошмар, когато колата спря и двигателят угасна. Главата ми беше притисната до възглавницата и сънят ме теглеше надолу като котва, затова ми трябваше известно време да си спомня къде съм. Не бях на онази бензиностанция край магистралата, а в Колорадо с моите родители. Непрекъснато се местехме и бяхме на път.

- Какво ще кажете? - извика Саймън, както татко предпочиташе да го наричаме. Изкара очукания стар форд, който беше купил в Денвър, и тържествено посочи къщата. Дългата му прошарена кестенява коса започваше да се измъква от ластика във въодушевлението му да ни покаже новия ни дом. Заострен покрив, гъсчени стени и мръсни прозорци. Не изглеждаше обещаващ. Едва ли не очаквах, че от вратата ще изскочат семейство Адамс. Надигнах се, седнах и потърках очи, опитвайки се да прогоня упорития страх, останал след съня.

- О, скъпи, прекрасна е. - Сали, майка ми, отказа да се обезкуражи. Щастливият териер, както я наричаше шеговито Саймън, стискаше зъби и никога не се отказваше.

Тя слезе от колата. Последвах я, без да съм сигурна дали съм уморена от пътуването, или от кошмара. Думите, които ми хрумнаха, бяха „мрачна“, „развалина“ и „скапана“. Сали обаче намери други думи. – Мисля, че ще стане разкошна. Вижте капачите на прозорците! Сигурно са оригинални. И верандата! Винаги съм обичала верандите, да седя на люлеещ се стол и да гледам залеза. – Кафявите ѝ очи искряха от трепетно очакване, а къдравите ѝ коси подскачаха, докато бързо изкачваше стъпалата.

Тъй като живеех с тях от десет години, аз отдавна бях приела, че родителите ми са малко откачени. Те обитаваха свой въображаем свят, където порутените къщи са „старинни и очарователни, а мухълът „придава атмосфера“. За разлика от Сали, аз се смятах за ултрамодерен човек, седнал на стол, който не е убежище на дървояди, и в стая, където през зимата няма легени висулки от вътрешната страна на прозорците.

Но да оставим къщата. Планините зад нея бяха изумителни. Издигаха се невероятно високо в ясното есенно небе. На върховете им белееше сняг. Простираха се вълнообразно до хоризонта като приливна вълна, застинала във времето, уловена точно когато се готви да се извие над нас. Скалистите им склонове бяха обаяни в розово от светлината на късния следобед, но над заснежените участъци, където падаха сенки, се превръщаше в студено сиво-синьо. Горите, с които бяха обрасли, вече бяха изпътрени в златисто. Групи трепетлики изпъкваха над тъмните ели. Забелязах лифт и писти за ски, които изглеждаха почти отвесни.

Това трябваше да са Скалистите планини, за които бях чела, когато родителите ми съобщиха новината, че ще се местим от Ричмънд на река Темза в Колорадо, САЩ. Бяха им предложили договор за една година като художници в нов Център за изкуство в градче на име Рикърддж.

Местен мултимилионер и почитател на работата им си беше втълпил, че скиорският курорт на запад от Денвър се нуждае от инжекция култура в лицето на родителите ми Сали и Саймън.

Когато ми съобщиха „добрата“ новина, аз проверих в уебсайта на градчето и открих, че Рикънридж е известен с осемте си метра сняг всяка година и нищо повече. Щеше да има каране на ски, но никога не си бях позволявала училищните екскурзии до Алпите, затова сякаш да бъда на милиони години назад от връстниците си. Вече си представях унижението си още на първия уикенд, докато се препъвам по детските писти, а другите тийнейджъри се спускат по професионалните писти.

Родителите ми обаче се влюбиха в идеята да рисуват сред Скалистите планини и сърцето не ми даде да взорча голямото им прикљочение. Престорих се, че нямам нищо против да пропусна предпоследната година в колежа в Ричмънд с всичките ми приятели и да се запиша в гимназията в Рикънридж. Бях свикнала с Югозападен Лондон през шестте години, откакто ме осиновиха, бях се борила да се измъкна от ужаса и мълчанието, бях преодоляла срамежливостта си и имах свое обкръжение, в което се чувствах обичана. Бях изключила странните черти на характера си – като онова цветно нещо, което сънувах. Вече не търсех аурите на хората, както правех, когато бях дете, и не обръщах внимание, когато контролът ми се изплъзваше. Успях да стана нормална – е, през повечето време. Сега се впусках в неизвестността. Бях гледала много филми за американските средни училища и се чувствах повече от несигурна за новото ми място на образование. Наистина ли американските тийнейджъри имаха пъпки и понякога носеха размъкнати дрехи? Никога нямаше да се вмести сред тях, ако филмите се окажеха верни.

- Е, добре. - Саймън потри ръце в избелелите си гън-

ки - навик, от който всичките му грехи бяха изцапани с маслени бои. Беше облечен в обичайния си бохемски размъкнат стил, докато Сали изглеждаше много елегантна с новите си панталони и сако, купени специално за пътуването. Аз се чувствах някъде между двамата - умерено раздърпана с моите гънки „Ливайс“. - Да влезем да я разгледаме отвътре. Господин Роденхайм каза, че е повикал майстори. Обеща, че ще измажат къщата отвън веднага щом стигнат до там.

Ето защо къщата приличаше на бунуице.

Саймън отвори предната врата, която изскърца, но не падна от пантите си. Приех го като малка победа за нас. Майсторите явно си бяха тръгнали преди малко и ни бяха оставили за подарък големи найлони, стълби, кутии с боя и наполовина боядисани стени. Надникнах в стаите на горния етаж - боядисана в тюркоазено, с голямо легло и гледка към планинските върхове. Трябваше да бъде моя. Може би престоят ни нямаше да бъде толкова ужасен.

Изстъргах с нокът пръските боя от старото огледало над шкафа. Бледото, сериозно момиче в отражението направи същото и се вгледа в мен с тъмносините си очи. Изглеждаше прозрачна в сумрака. Дългите ѝ руси коси се виеха на непокорни кичури около овалното ѝ лице. Изглеждаше крехка. Самотна. Затворничка в стаята, минала през огледало. Алиса, която не е успяла да мине през огледалото.

Потрених. Сънят още ме измъчваше и теглеше към миналото. Трябваше да престана да мисля за това. Хората - учители, приятели и други - ми бяха казвали, че съм склонна да изпадам в меланхолични блянове. Но те не разбираха, че ми... знам ли... липсва нещо. Аз бях загадка за самата себе си - вързоп от откъслечни спомени и неизследвани тъмни места. Главата ми беше пълна с тайни, но бях загубила картата, която ми показваше къде да ги намеря.

Дръпнах ръка от хладното стъкло, извърнах се от огледалото и слязох долу. Родителите ми стояха в кухнята, както обикновено погълнати един от друг. Връзката между тях беше толкова пълна, че понякога се чудех как намират място за мен.

Сали уви ръка около кръста на Саймън и сложи глава на рамото му.

- Не е зле. Спомняш ли си първата ни квартира близо до Ърлс Корт, скъпи?

- Да. Стените бяха сиви и всичко се тресеше, когато метрото минаваше под къщата. - Той я целуна по къдрата къса кестенява коса. - Това тук е гворец.

Сали протегна ръка, за да ме включи в мига. През последните няколко години се бях научила да не проявявам недоверие към жестовете им на обич, затова я хванах. Сали мълчаливо стисна пръстите ми, признавайки какво ми струва да не се дърпам стеснително от тях.

- Много се вълнувам. Все едно е Коледа.

Усмихнах се.

- Никога нямаше да се досетя.

- Има ли някой тук? - На вратата на верандата се почука и в къщата влезе възрастна жена. Имаше прошарена черна коса, тъмнокафява кожа и триъгълни обеци, които се поклащаха почти до яката на подплатеното ѝ в златисто яке. Носеше ядене в касерола и умело затвори вратата с крак. - Ето ви и вас. Видях, че пристигате. Добре дошли в Рикънридж.

Сали и Саймън се спогледаха развеселено, когато жената влезе като в дома си и остави яденето на масичката в коридора.

- Аз съм Меј Хофман, вашата съседка на отсрещната страна на улицата. А вие трябва да сте семейство Брайт от Англия.

Госпожа Хофман, изглежда, не искаше някой друг да

участва в разговорите ѝ. Енергията ѝ беше страховита. Улових се, че изпитвам желание да се превърна в костенурка и да се скрия в черупката си.

- Дъщеря ви не прилича на никого от вас. - Госпожа Хофман отмести настрана кутия с боя. - Видях ви, като спряхте. Знаете ли, че от колата ви тече масло? Трябва да я поправите. Кингсли в сервиза ще се погрижи, ако му кажете, че съм ви го препоръчала. Ще ви поиска приемлива цена, но да знаете, че не взима пари, за да ви я докара - това е за сметка на сервиза.

Сали ми отпрати гримаса в знак, че съжалява.

- Много сте любезна, госпожо Хофман.

Съседката пренебрежително махна с ръка.

- Тук държим да бъдем добри съседи. Така и трябва да бъде. Почакайте до зимата и ще видите. - Тя насочи вниманието си към мен и ме погледна с пронизателните си очи. - Ще се запишеш ли в единайсети клас в гимназията?

- Да... госпожо Хофман - смотолевих.

- Срокът започна преди два дни, но ти сигурно го знаеш. Внукът ми също е предпоследна година. Ще му кажа да се грижи за теб.

Яви ми се кошмарно видение на мъжки вариант на госпожа Хофман, който неотлъчно ме води из училището.

- Убедена съм, че няма да е...

Тя ме прекъсна, като посочи касеролатата.

- Реших, че ще бъдете признателни за готвено ядене като начало за новата ви кухня. - Госпожа Хофман подуши въздуха. - Виждам, че господин Роденхайм най-после се е заловил да оправя къщата. Крайно време беше. Казах му, че тази къща е срам за квартала. А сега, починете си и ще се видим, когато се настаните.

Тя си тръгна, преди да имаме възможност да ѝ благодарим.

- Е, беше интересно - отбеляза Саймън.

- Моля те, оправи изтичането на масло още утре - престорено замоли Сали и притисна до гърдите си сключените си като за молитва ръце. - Няма да понеса да бъда тук, ако тя открие, че не си послушал съвета ѝ. А тя ще го йде пак.

- Като обикновената простуда - съгласи се Саймън.

- Тя не е... много като британците, нали? - осмелих се да се обадя.

Всички се засмяхме - най-доброто осветяване на къщата, което можехме да направим.

Същата вечер разопаковах куфара си и наредих нещата си в стария шкаф. Сали ми помогна да сложа отголу хартия за тапети. Шкафът все още миришеше на мъхъл и чекмеджетата заяждаха, но ми харесваше, че е боядисан в бяло. Сали го нарече „обезпокоителен“. Бях го изпитвала, защото бях прекарала много години в онзи край на емоционалния спектър.

Зачудих се за госпожа Хофман и странното градче, в което бяхме дошли. Беше много различно - чуждо. Дори въздухът на тази надморска височина не беше достатъчен и ме измъчваше леко главоболие. Отвъд прозореца ми, оброчени от клоните на ябълково дърво близо до къщата, тъмните очертания на планината се извисяваха на фона на тъмносивото небе в облачната нощ. Върховете се издигаха като съдии над градчето и ни напомняха на нас, човешките същества, колко сме незначителни и тленни.

Дълго време избирах какво да облека за първия си ден в училище и накрая се спрях на гънки и тениска от „Ган“ - достатъчно анонимни, за да не се откроявам сред другите ученици. Помислих още малко и извадих плътна прилепваща по тялото качулка с английското национално зна-

ме, избродирано в златисто отпрег. По-добре беше да се приема такава, каквато съм.

Саймън и Сали ме научиха на това. Те знаеха колко трудно ми е да си спомням миналото и никога не ме притискаха. Казваха, че ще си спомня, когато съм готова. За тях беше достатъчно, че съм такава, каквато съм, и не трябваше да се извинявам, че съм несвършена. Това, обаче, не ми попречи да се страхувам от неизвестността на утрешния ден.

Чувствайки се като страхливка, аз приех предложението на Сали да ме придружи до канцеларията на училището, за да се запиша. Гимназията в Рикънридж се намираше на километър и половина надолу по хълма от нашия квартал, близо до шосе номер седемдесет, главния път, свързващ градчето с другите скиорски курорти в района. Сградата се гордееше с предназначението си. Името беше издялано в камъка над високите двойни врати и дворът беше добре поддържан. Стените в коридора бяха отрупани с табла, които рекламираха широкия спектър от дейности, достъпни – или може би очаквани от учениците. Замислих се за колежа, който посещавах в Англия. Сгушен зад търговския център сред смесица от сгради от шейсетте години и сглобяеми къщи. Колежът беше анонимен, не място, където принадлежиш, а през което само минаваш. Имах усещането, че принадлежността е голяма част от живота в Рикънридж. Не бях сигурна какво чувствам към тази гимназия. Предположих, че всичко ще бъде наред, ако успея да се вместя, но лошо, ако се проваля на теста да се слея с другите в новото училище.

Сали знаеше, че се притеснявам, но предпочете да се държи така, сякаш аз щях да бъда най-успешната ученичка

на света.

- Виж, имат клуб за изкуство - весело каза тя. - Може да опиташ поезия.

- Не ме бива в тази област.

Тя всмукна въздух през стиснатите си зъби. Знаеше, че е вярно.

- Тогава музика. Виждам, че има оркестър. О, виж, мажоретки! Може да е забавно.

- Да.

- Ще изглеждаш чудесно в един от тези екипи.

- По-ниска съм от тях с една глава - отвърнах, оглеждайки момичетата с дълги като на жирафи крака в състава на мажоретките на плаката.

- Ти си една гъбова Венера. Бих искала да имам твоята фигура.

- Сали, ще престанеш ли да ме поставяш в неловко положение? - Защо ли си правех труда да споря с нея? Нямах намерение да ставам мажоретка дори ако ръстът ми не беше проблем.

- Баскетбол - прогължи Сали.

Завъртях очи.

- Танци.

Шегуваше се.

- Математика.

- Ще трябва да ме халосаш по главата, за да ме замъкнеш там - измърморих и тя се засмя, а после стисна ръката ми. - Ще си намериш място. Не забравяй, че си уникална.

Влязохме в канцеларията. Секретарят стоеше загущето. Очилата му бяха закачени на верижка на врата и подскачаха върху розовия пуловер, докато нареждаше пощата в презградите на учителите. Успяваше да го прави, докато отпиваше от чаша с кафе.

- А, ти трябва да си новото момиче от Англия! Елате, елате! - Мъжът ни направи знак да се приближим и се

ръкува със Сали. – Госпожо Брайт, аз съм Джо Дилейни. Бихте ли подписали няколко формуляра? Името ти е Скай, нали?

Кимнах.

– Учениците ме наричат господин Джо. Ето документите.

Той ми ги даде и аз видях, че вече имам ученическа карта със снимка. Бяха ми я правили за паспорта и приличах на заек, хванат в светлината на фарове. Страхотно. Нахлузих верижката на врата си и скрих картата в джоба си.

Господин Джо се наведе поверително към мен и аз долових уханието на цветя на одеколона му.

– Предполагам, че не знаеш как правим нещата тук?

– Не – признах.

През следващите десетина минути той търпеливо ми обясни какви предмети мога да запиша и какви оценки ми трябва, за да се дипломирам.

– Изготвили сме график въз основа на избора, който си направила, когато си попълнила заявлението за кандидатстване, но нищо не е строго определено. Ако искаш да смениш нещо, само ми кажи. – Господин Джо погледна часовника си. – Пропусна регистрацията, затова ще те забеда направо в първия час.

Сали ме целуна и ми пожела успех. Оттук нататък оставах сама.

Господин Джо се намръщи, като видя тъпа ученици, които се мотаеха около книгата за закъснения, разпръсна ги като куче коли, което подбира непокорни овце, и ме повеле към кабинета по история.

– Скай. Хубаво име.

Не исках да му казвам, че го бяхме избрали заедно само преди шест години, когато ме осиновиха. Не бях в състояние да кажа рожденото си име, когато ме намериха, и не говорих няколко години след това, и социалните ра-

ботници ме наричаха Джанет. Мразех това име. Новото име трябваше да ми помогне да започна ново начало със семейство Брайт и Джанет стана второто ми име.

- Родителите ми го харесаха. - А аз не бях достатъчно голяма, за да предвидя колко неловко може да бъде в съчетание с фамилията ми Брайт*.

- Симпатично е, показва въображение.

- Да. - Сърцето ми блъскаше в гърдите и дланите ми се потяха. Нямахме да оплескам нещата. Не.

Господин Джо отвори вратата на кабинета.

- Господин Озава, това е новото момиче.

Учителят от японски произход отмести поглед от лаптопа си, с който прожектираше диапозитиви на интерактивната бяла дъска. Двайсет глави се обърнаха към мен.

Господин Озава ме погледна над ръба на малките си очила с форма на полумесец, над които падаше правата му черна коса. Изглеждаше добре, като за възрастен мъж.

- Скай Брайт?

Учениците се изкикотиха, но аз не бях виновна, че родителите ми не ме бяха предупредили, когато избираха името ми. Както обикновено, главите им са били пълни по-скоро с фантастични образи, отколкото с бъдещите ми мъки в училище.

- Да, господине.

- Благодаря, господин Джо.

Секретарят ме побутна насърчително да прекрача прага и тръгна.

- Усмиввай се, Скай.

Направих го, въпреки че ми се искаше да се скрия под най-близката маса.

Господин Озава щракна на следващия диапозитив, озаглавен „Американската гражданска война“.

- Седнете, където искате.

*Sky (англ.) - небе, bright (англ.) - ясен, умен, надарен. - Б. пр.

Имаше само едно свободно място, до момиче с кожа с цвят на карамел и нокти, лакирани в червено, бяло и синьо. Косата ѝ беше изумителна – грива от червеникаво кестеняви фитили, които падаха на раменете ѝ. Усмивнах ѝ се вяло и седнах до нея. Тя кимна и забарабани с нокти по масата, докато господин Озава раздаваше материалите. Когато той се обърна, момичето погледна длан и леко докосна пръстите ми.

– Тина Монтерей.

– Скай Брайт.

– Да, разбрах.

Господин Озава плесна с ръце, за да привлече вниманието ни.

– И така, ученици, вие сте късметливите, които са избрали да изучават американската история през XX век. Но след като десет години съм преподавал на единадесетокласници, не храня илюзии и очаквам, че ваканцията е заличила всичките знания от мозъците ви. Затова ще започнем с най-лесното. Кой ще ми каже кога е започнала Гражданската война? И да, искам точния месец. – Очите му огледаха учениците от класа, които бяха навели глави, и се спряха на мен.

О, не!

– Госпожице Брайт?

Всичко, което знаех за американската история, изчезна като Невидимия, който сваля костюма си част по част, оставяйки главата ми празна.

– Имали сте гражданска война?

Класът изпъшка.

Това сигурно означаваше, че би трябвало да знам този факт.

През междучасието бях благодарна на Тина, че не остава невежата британка, въпреки слабото ми представяне в часа по история. Тя предложи да ми покаже учили-

щето. Много от нещата, които казах, я разсмяха – не защото бях забавна, а защото съм била типична англичанка, както се изрази Тина.

– Акцентът ти е страхотен. Говориш като актриса от пиратски филм.

Наистина ли звучех толкова изискано? Винаги съм мислела, че съм твърде голяма лондончанка за това.

– Да не би да си роднина на кралицата? – погразни ме Тина.

– Да, тя ми се пада далечна братовчедка – отговорих сериозно.

Тина ококори очи.

– Шезуваш се!

– Естествено, че се шезувам.

Тя се засмя и се плесна по челото с папката, която носеше.

– За миг ме заблуди. Притесних се, че трябва да направя реверанс.

– Давай.

Взехме си обяяд от лавката и занесохме подносите си в столовата. Едната стена беше остъклена и предлагаше гледка към калните изрица и горите зад тях. Слънцето беше изгряло и посребряваше върховете в блестящо бяло и някои ученици се хранеха навън, събрани на малки групи горе-долу според стила на обличане. В гимназията се учеше четири години и възрастта варираше от четиринайсет до осемнайсет години. Аз бях в единайсети клас, предпоследната година, преди да се дипломираш.

Посочих с кутията си с газирана вода към тях.

– Е, Тина, кой кой е?

– Групите ли? – Тя се засмя. – Знаеш ли, Скай, понякога си мисля, че всички ние сме жертви на стереотипите, защото се пригаждаме към установените норми, въпреки че ни е неприятно да го признаем. Когато се опитваш да

бъдеш различен, накрая свършваш в група бунтари, които правят едно и също. Това е гимназията.

Група звучеше добре – място, където да се скриеш.

– Същото беше и там, откъдето идвам. Нека отгатна. Онези там са спортистите, нали? – Имаше ги във всеки филм, който бях гледала, от „Брилянтин“ до „Училищен мюзикъл“, и се забелязваха лесно благодарение на спортните им екипи за обедната тренировка.

– Да, спортистите. Повечето са свестни – няма много атлетични момчета с мускули, за съжаление, само изпотени тийнейджъри. Тук се играе предимно бейзбол, баскетбол, хокей и футбол – за момчета и за момичета.

– Американският футбол е нещо като ръбци, нали, само че екипите им са с много подпльнки?

– Така ли? – Тина повдигна рамене и аз разбрах, че и тя не си пада много по спорта. – Ти какво играеш?

– Мога да бягам и понякога удрям по някоя топка за тенис, но това е всичко.

– Устройва ме. Спортистите са много скучни. Мислят само за едно – и не за момичета.

Покрай нас преминаха трима ученици, които обсъждаха гигабайтове със сериозни изражения, достойни за мирни преговори за Близкия изток. Единият въртеше на пръста си флашка с верижка.

– Тези са технологичните факири – умниците, които се грижат всеки да го знае. Почти същите са като зубрачите, но предпочитат технологиите.

Засмях се.

– Има и интелигентни. Умни са, но не се фукат. И не се мотаят на групи като технологичните факири и зубрачите.

– Аха. Не съм сигурна дали ще се вмести в някоя от тези групи.

– И аз. Не съм глупава, но не съм и за колежите от

„Бръшляновата лига“. Има и артистични натури – музиканти и актьори. Може би там ми е мястото, защото обичам изящните изкуства и дизайна.

– Тогава трябва да се запознаеш с родителите ми.

Тина изтрака с нокти от възмущение по кутията с газиранията си вода.

– Имаш предвид онова семейство? Онези, които дойдоха в Центъра за изкуство на господин Роденхайм?

– Същите.

– Страхотно. Много бих искала да се запозная с тях.

Покрай нас премина група момчета. Панталоните им висяха като на планински катерачи, вкопчили се в издадена скала без предпазно въже.

– Това са някои от скейтърите – изсумтя Тина. – Няма какво повече да кажа за тях. Не трябва да забравяме лошите момчета, но няма да ги видиш да се мотаят с нас, загубеняците. Те са твърде страхотни за нас. Вероятно сега са на паркинга и сравняват карбураторите си или нещо друго, знам ли. Ако, разбира се, не са временно отстранени от училище. Е, кой остана? Имаме и няколко особняци. – Тина посочи малка група до лавката за сервиране. – Имаме и скиорско братство, уникално за Скалистите планини. Според мен това е най-хубавият спорт в града. – Тя сигурно забеляза обезпокоеното ми изражение, защото побърза да ме окуражи: – Може да се включиш в повече от едно занимание – спорт и музика, и пак да получаваш отлични оценки. Никой не е задължен да участва само в едно нещо.

– Освен особняците. – Погледнах към групата, която беше посочила Тина. Всъщност те не бяха група, а по-скоро сбирщина чудаци, които нямаше до кого друг да седнат. Едното момиче мърмореше нещо под носа си – поне не видях слушалки за мобилния ѝ телефон. Изведнъж почувствах паника, че ще бъда сред тях, когато на Тина ѝ писне от мен. Винаги съм се мислела за странна и нямаше да е труг-

но да ме запратят в групата на сериозните ексцентрици.

– Да, не им обръщай внимание. Има ги във всяко училище. – Тина отвори киселото си мляко. – Никои не смята това за нещо особено. Е, какво беше твоего училище? Като Хогуортс? Готини хлапета с черни тогу?

– Ами... не. – Сподавих смеха си. Ако Тина ни видеше на обяд в училището ми, това не би ѝ напомнило за Хогуортс, а за зоологическа градина, докато две хиляди ученици се блъскат в тясната столова, за да се нахранят за четирийсет и пет минути. – Беше по-скоро като това.

– Чудесно. Тогава скоро ще се почувстваш като у дома си.

Имах богат опит да бъда нова през живота си, преди Сали и Саймън да ме осиновят. В онези дни ме прехвърляха от дом в дом като писмо, което трябва да изпратиш на други десет души и което никои не иска да задържи. И сега отново бях чужда. Чувствах се ужасно очебийна, докато обикалях по коридорите с карта в ръка и в пълно неведение как функционира училището, макар да предполагам, че очебийността е само в главата ми и че другите ученици вероятно дори не ме забелязват. Класните стаи и учителите станаха ориентири, а Тина се превърна в нещо като скала, в която да се вкопча, когато от време на време вълните ме изтласкваха в нейната зона, но се опитвах да скрия това, тъй като не исках да я откажа от завързване на приятелство с мен от страх да не ѝ досаждам. Часовете минаваха, без да говоря с някого, и трябваше да реша да пренебрегна свенливостта си и да поведа разговор със съучениците си. И все пак изпитвах убеждението, че съм дошла твърде късно. Учениците в гимназията в Рикънридж бяха имали години, за да образуват групички и да се опознаят. Аз бях отвън и гледах вътре.

Докакто учебният ден привършваше, се запитах дали вечно ще бъда обречена с чувството, че за мен животът е

леко разфокусиран, като пиратски филм с лошо качество. Недоволна и малко потисната, аз излязох от училището, за да тръгна към дома си. Промъквайки се през тълпите, които се изсипваха от сградата, аз съзрях лошите момчета, за които бе споменала Тина на обяд. Слънцето ги осветяваше на паркинга и не видях нищо озадачаващо в тях, макар че определено изглеждаха различни. Бяха петима и се бяха облезнали на мотоциклетите си. Двама бяха афроамериканци, две бели момчета и един латиноамериканец. По всяко време и навсякъде човек мигновено би ги разпознал като заплахата. Израженията им бяха еднородни – подигравателна усмивка към света на образованието, представляван от всички нас, добрите ученици, които прилежно излизаме от училищната сграда след часовете. Повечето ученици страняха от тях като кораби, които отбягват опасни крайбрежни скали. Останалите ги стрелкаха със завистливи погледи, чуваха зова на морските сирени и се изкушаваха да се приближат.

Донякъде ми се искаше да го направя – да отида при тях, уверена в себе си, показвайки среден пръст на останалата част от планетата, защото не е готина. Де да имах крака оттук до вечността, бързо разсъждаващ ум и външност, която кара хората да се заковат на място. О, да, и да бъда мъж също би помогнало. Жените не можеха да докарат онази поза, пъхнали палци в гайките на колана си и риейки в прахоляка с върховете на обувките си. Дали момчетата го правеха непринудено, или пресмятаха ефекта и се упражняваха пред огледалото? Бързо отхвърлих мисълта. Това беше нещо, което биха направили загубеняците като мен. Те бяха по природа толкова студени, че сякаш живеяха в своя ледена епоха. Особено ме заинтригува латиноамериканеца. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила, докато се подпираше със скръстени на гърдите ръце на седалката на мотора си, крал в двореца си с рицари. Той

не трябваше да се бори с убеждението, че му липсва нещо.

Докато гледах, той се качи на мотоциклета си и го форсира като воин, който пришпорва чудовищен жребец. Момчето се сбогува набързо с приятелите си и изфуча от паркинга, разпръсквайки другите ученици. Много бих искала да съм на седалката зад него и да пропусна учебния ден, докато моят рицар ме кара у дома. Или още по-добре, аз да карам мотоциклета, самотната супергероиня, която се бори за справедливост, облечена в прилепнали по тялото кожени грехи, а мъжете припадат, като я видят.

Изблик на подигравателен смях прекъсна хаотичните ми мисли. „Само се чуй!“ Скарах се на прекалено буйното си въображение. Воини и чудовища? Супергерои? Четях твърде много комикси. Тези момчета бяха от различна категория от мен. Аз дори не присветнах на радара им. Би трябвало да съм благодарна, че никои не видя какво става в главата ми, за да разбере каква съм фантазърка. Контролът ми върху реалността беше малко несигурен от време на време, защото позволявах на мечтите си да оцветят възприятията ми. Аз бях обикновена, а те бяха богове. Така беше устроен светът.